

Je to tak dávno

Marpo

Refrén:

Je to tak všechno dávno, to když se člověk sám tolik nebojí.
A můžeme to zvládnout, akorát se nám rány vůbec nehojí.
Co když se body nikdy nespojí?
Navždy v tomhle trojboji, tak mi řekni, kudy jít?
A jen v poklidu stárnout. A přestat řešit, co si myslí naše okolí.

Bez cizí pomoci a spoustu emocí. Pod rojem voslav, ať tohle neskončí.
A s nožem na krku furt nejsme rozhodlí, s lavinou citů totálně bezmocný.
Nikdo to netuší, jak je to výjimečný. Ve vztahu k sobě, někdy tak netečný.
Teďkon to tu sedíme na poli válčení, jak tohle vyřešit, vosudem zničený.
Bez kyslíku přežívat s kamenem na plicích. Všechny ty cesty skončený demisí.
Ať mě tu nesoudí, ať mě tu necvičí. Nechci si stoupnout před kárnou komisi.
A všechen ten křik, ticho je hlasitý. Všechny ty šance, tak trochu za bitý.
Rány se nehojí, člověk se nebojí. Čas běží rychle, jak služba pochodí.

Refrén:

Je to tak všechno dávno, to když se člověk sám tolik nebojí.
A můžeme to zvládnout, akorát se nám rány vůbec nehojí.
Co když se body nikdy nespojí?
Navždy v tomhle trojboji, tak mi řekni, kudy jít?
A jen v poklidu stárnout. A přestat řešit, co si myslí naše okolí.

Chlapa jak já, tohle fakt neskolí. Šťastnej jsi tak, jaký máš okolí.

My jsme ta rodina křehká jak kaolín, ženem se životem, jak tanky po polích.
Hádky tak výbušný, jak pole minový. A s novým ránem my dva jsme hotový.
Myslíš, že dekády jenom tak přebolí a já mám pocit, změny jsou pudový.
Jak rána bleskem nabitý vrcholí a sami k sobě byli jsme féroví.
Jestli ty momenty jsou navždy ztracený. Semletý časem, životem znavený.
Hledáme řešení, útky z vězení - kostry za mřížema a tmavý sklepení.
Všechny ty rady fakt vypadaj bezcenný. Jedinej, kdo by mi poradil, se dí teď v nebesích.

Refrén:

Je to tak všechno dávno, to když se člověk sám tolik nebojí.
A můžeme to zvládnout, akorát se nám rány vůbec nehojí.
Co když se body nikdy nespojí?
Navždy v tomhle trojboji, tak mi řekni, kudy jít?
A jen v poklidu stárnout. A přestat řešit, co si myslí naše okolí.

Refrén:

Je to tak všechno dávno, to když se člověk sám tolik nebojí.

A můžeme to zvládnout, akorát se nám rány vůbec nehojí.

Co když se body nikdy nespojí?

Navždy v tomhle trojboji, tak mi řekni, kudy jít?

A jen v poklidu stárnout. A přestat řešit, co si myslí naše okolí.